

ایده‌ها

آمریکا در سال ۲۰۴۳

روایتی از مسائل و مشکلاتی که همچنان با جامعه آمریکایی همراه هستند

درگیری میان مخالفان، پهبادهای خودمختار و نیروهای پلیس در راهپیمایی آخر هفته گذشته برای رؤیای آمریکایی، باید تلنگری برای سیاست‌گذاران باشد که در این زمینه، اقدامی انجام دهند. بدینان در کاخ سفید و کنگره، باید این اتفاق نظر میان اقتصاددانان و متخصصان تکنولوژی را بپذیرند که هوش مصنوعی و رباتیک، دارد اقتصاد ما را متحول می‌کند و بیشتر مشاغل آمریکا را به مخاطره می‌اندازد. ما باید فرض کنیم که چنین تغییری اتفاق نمی‌افتد و دولت باید بدون در نظر گرفتن اینکه آیا مردم توانایی کار کردن دارند یا خیر، برای همه مردم آمریکا سطح رفاهی و استاندارد زندگی قابل قبولی را تضمین کند. رشد چشمگیر ۳/۴ درصدی تولید ناخالص ملی در سال گذشته و آمار رسمی دولتی از نرخ ۴/۶ درصدی بیکاری، این حقیقت را پنهان می‌کند که بسیاری

خود در اواخر سال ۱۹۷۰، فاصله گرفته است و باید به ساخت رؤیایی جدید اقدام نمود. سردبیر نیویورک تایمز در مقدمه این مطلب، چنین می‌نویسد که «این نوشتار بخشی از مقاله ویژه از مجموعه مجلات آینده است که در آن، نویسندگان داستان‌های علمی-تخیلی، آینده‌پژوهان، فلسفه‌دانان و دانشمندان، مطالبی را می‌نویسند که فکر می‌کنند ما در ۱۰، ۲۰ یا ۱۰۰ سال آینده خواهیم خواند. چالش‌هایی که آن‌ها در نوشته‌های خود بیان می‌کنند (در زمان حال) تخیلی هستند اما مباحثی که مطرح می‌کنند، راه را برای مسائل اساسی زمان حال روشن کرده و ما را برای آینده آماده می‌کنند.» نوشتار زیر هم یکی از همین داستان گونه‌ها است:

بائوبائو ژنگ^۱ دانشمند و صاحب‌نظر سیاسی، وابسته تحقیقاتی به مرکز مدیریت هوش مصنوعی در دانشگاه آکسفورد و یکی از همکاران در مرکز برکمن کلاین برای اینترنت و جامعه در دانشگاه هاروارد، در این مطلب با عنوان «سال ۲۰۴۳ است، ما در پی انقلاب هوش مصنوعی به رؤیای آمریکایی جدیدی نیاز داریم^۲» - که در ۱۲ آگوست ۲۰۱۹ در تارنمای نیویورک تایمز منتشر شده است - به این موضوع اشاره دارد که در آینده باید مزایای اتوماسیون به‌طور گسترده‌ای در سرتاسر یک تور ایمنی اجتماعی گسترده توزیع شود اما در لابه‌لای آن، متوجه می‌شویم که رؤیای آمریکایی از وضعیت مطلوب

1. Baobao Zhang

2. It's 2043. We Need a New American Dream for the A.I. Revolution

از خانواده‌های آمریکایی باید برای دوام و بقا جان بکنند. افزایش درآمد‌ها همچنان راکد مانده است؛ تقریباً ۶ نفر از هر ۱۰ نفر بزرگ سال آمریکایی، به صورت قراردادی کار کرده و هیچ‌گونه امنیت شغلی بلندمدت یا فرصتی برای پیشرفت و ترقی ندارند. تقریباً سه نفر از هر ۱۰ نفر بزرگ سالی که در دوران طلایی عمر خود از نظر شغلی هستند، اصلاً داخل نیروی کار کشور نیستند و بنابراین، جزء آمار بیکاری محاسبه نمی‌شوند.

راه‌حل این مسئله، متوقف کردن رشد تکنولوژی نیست. انقلاب تکنولوژی سه دهه گذشته به رشد و بالندگی اقتصاد کمک فراوانی کرده و بسیاری کالاها و خدمات را با قیمت مناسب برای عموم ارائه نموده است، چیزی که شاید ۲۵ سال پیش قابل تصور نبود. همچنین، تکنولوژی نشان داده است این قابلیت و توانایی را دارد که به مهارت‌تغییرات آب و هوایی کمک کند، مراقبت‌های بهداشتی و سطح سلامت را ارتقاء دهد و پژوهش‌های علمی را تسهیل نماید. با وجود همه این‌ها، بیشترین ثروتی که به مدد پیشرفت‌های هوش مصنوعی و رباتیک تولید شده است، به جیب مدیران شرکت‌های تکنولوژی سرازیر می‌شود. اکنون زمان آن رسیده است تا سود حاصل از این فناوری، به طور گسترده‌تری در سرتاسر شبکه حمایتی اجتماعی توزیع شود.

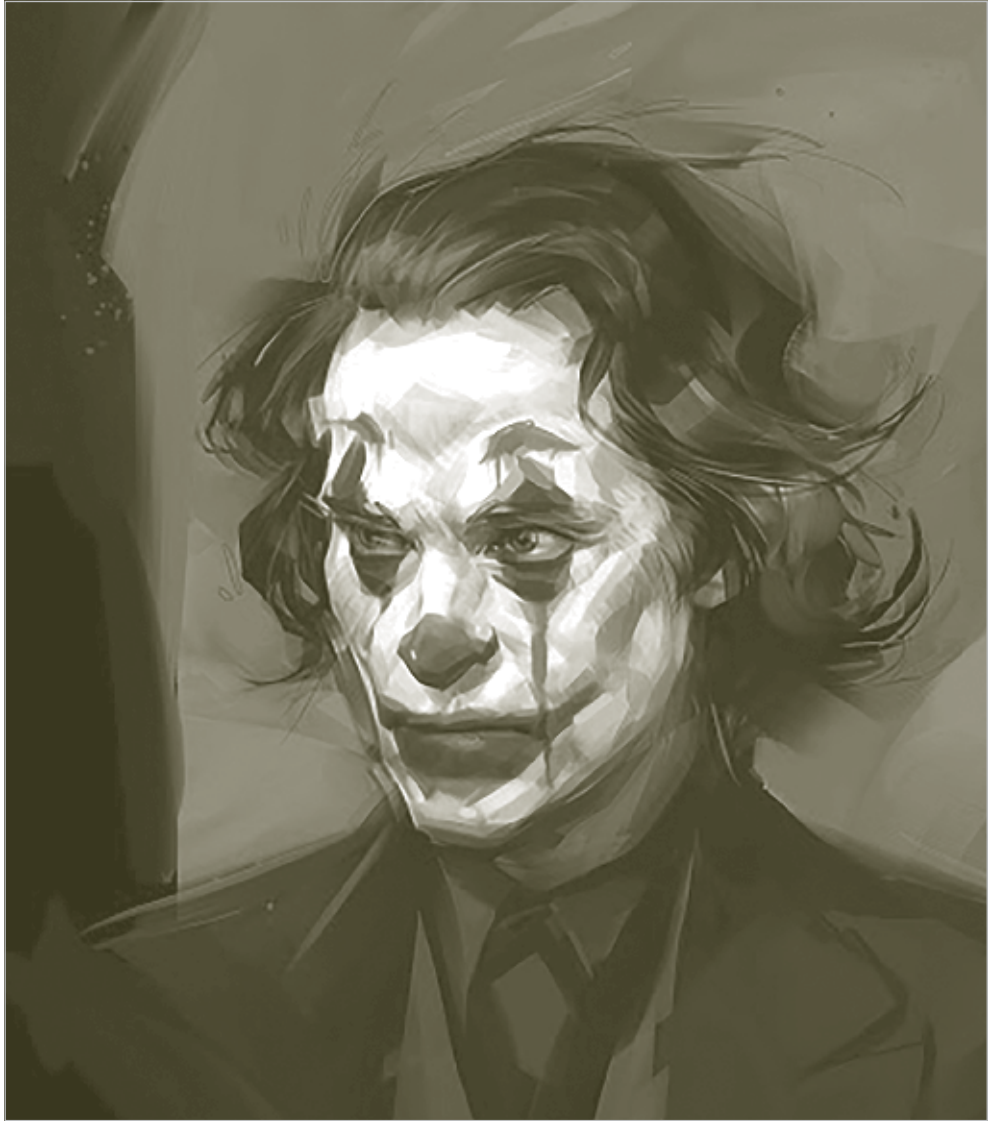
متأسفانه اعضای کنگره، مسیر برعکس را در پیش گرفته و برخی طرح‌های رفاه اجتماعی را محدود کرده‌اند. چند صد هزار نفر روز شنبه خود را به واشنگتن رساندند تا علیه این محدودیت‌ها تظاهرات کنند. در طول تظاهرات، آشوبگران نقاب‌پوش به سمت پهبادهای خودمختار که برای کنترل جمعیت به کار گرفته شده بودند، بمب پرتاب کردند. در واکنش به این عمل، پهبادها نیز به سمت تظاهرکنندگانی که پایین در خیابان‌ها بودند، اسپری فلفل شلیک کردند که موجب هجوم مردم برای فرار و لگدمال شدن برخی شد؛ بیش از ۲۰ نفر زخمی شده و برای درمان به بیمارستان‌های اطراف اعزام شدند. یکی از تظاهرات‌کنندگان دوشنبه بر اثر جراحات فوت کرد. پلیس، ۳۵ نفر را در صحنه تظاهرات دستگیر کرد و ۲۵ نفر دیگر بعداً و پس از شناسایی چهره بر اساس فیلم‌های ضبط شده توسط دوربین‌های مداربسته دستگیر شدند.

مجازات فقرا همچنان ادامه دارد

مجازات فقیران که از تلاطم‌های اقتصادی آسیب دیده‌اند، اشتباهی است که همواره در طول تاریخ در آمریکا تکرار شده است. در زمان انقلاب صنعتی، ماشین، جای بسیاری از رعیت‌ها و کارگران مزارع را گرفت و آن‌ها را از کار بیکار کرد. حکومت‌های محلی برای اینکه

این کارگران را از مطالبه حقوق رفاهی خود بازدارد، خانه‌های فقرا یا همان نوانخانه‌ها را بر روی کار آورد که ساکنان آن‌ها، مجبور بودند سخت کار کنند؛ و در فاصله زمانی ۱۹۹۰ تا ۲۰۲۰، دولت فدرال و برخی از دولت‌های ایالتی به دفعات کمک هزینه معیشتی را کاهش داده و طرح‌های حمایتی اجتماعی را محدود کرده‌اند، حتی زمانی که بسیاری از مشاغل طبقه متوسط در نتیجه برون‌سپاری و اتوماسیون، از بین رفتند. کارگرانی که مهارت کافی برای بقا در اقتصاد، دانشی نداشتند، کنار گذاشته شده و مجبور شدند به مشاغل خدماتی طبقه پایین‌تر روی آورند. موج کنونی ماشین‌گرایی و اتوماسیون پیشرفته با موج‌های قبلی، این تفاوت را دارد که ماشین‌های امروزی در انجام بسیاری از وظایف -که لازمه آن هوش است- نیز بر انسان غلبه می‌کند. پژوهشی که اخیراً در زمینه هوش مصنوعی انجام شده است، پیش‌بینی می‌کند که تا سال ۲۰۷۵، احتمالاً ۹۰ درصد ماشین‌ها در زمینه مشاغل مرتبط با اقتصاد، از انسان‌ها پیشی می‌گیرند.

ماشین، انسان را از کارهای پرزحمت (جمع‌آوری زیاله) و پرخطر (حفاری) نجات داده است اما از سوی دیگر، ماشین‌ها نیاز به کار انسانی را بسیار سریع‌تر از سرعت ایجاد مشاغل جدید با درآمد مکفی کاهش داده‌اند. رانندگانی را در نظر

را متقاعد کردند که لزومی برای کنترل تمام کامیون‌های بدون راننده توسط رانندگان از راه دور وجود ندارد. در نتیجه این رایزنی، حدود چهارصد هزار راننده خود را در معرض خطر اخراج می‌بینند.

کامیون‌های بدون راننده، شغل خود را از دست دادند، معرفی شده و به آن‌ها احساس امنیت شغلی را برگرداند. سال گذشته، تولیدکنندگان این کامیون‌ها با دولت فدرال رایزنی کرده و آن‌ها

بگیرید که در طرح رانندگی ایمن از راه دور، برای نظارت از راه دور بر کامیون‌های بدون راننده آموزش دیده‌اند. طرح رانندگی ایمن از راه دور به عنوان شغل جدیدی برای رانندگانی که به دلیل استفاده از

به رؤیایی جدید نیاز داریم

نیروی کار و کارگران در آمریکا، مدت‌ها عقیده داشتند که رؤیای آمریکایی بر پایه عدالت و تساوی فرصت‌ها بنا شده که با کار سخت و تلاش، می‌توان به آن دست یافت و استاندارد زندگی‌ای در حد مطلوب داشت. این مسئله درباره چند دهه پس از جنگ جهانی دوم صدق می‌کرد، زیرا کارگران در کارخانه‌هایی که به صورت اتحادیه درآمده بودند، به کار گرفته شدند؛ اما از اواخر دهه ۱۹۷۰، رؤیای آمریکایی اول با تهدید جهانی سازی روبرو شد و اکنون نیز با اتوماسیون و ماشینی کردن مشاغل ما، به رؤیای آمریکایی جدیدی نیاز داریم؛ رؤیایی متناسب با دنیایی که در آن، سخت‌کوشی، پشتکار و توانایی برای گذران زندگی کافی نیست.

گام اول برای رفع مشکل نابرابری درآمدی کنونی، می‌تواند تصویب مالیات بر درآمد منفی باشد، به نحوی که تضمین کند تمام خانواده‌های آمریکا حداقل درآمدی دو برابر خط فقر اعلام شده برای کشور باشند. خانواده‌ها به طور دائمی و البته با نرخ نزولی از دولت تسهیلات دریافت می‌کنند تا زمانی که درآمد هر خانواده به سه برابر خط فقر کشور برسد. پشتوانه اقتصادی این طرح را می‌توان با افزایش حاشیه مالیات بر ثروت و مالیات مستغلات و همچنین، افزایش مالیات کربن کشور تأمین کرد. همزمان می‌توان

بقیه طرح‌های حمایت اجتماعی را که با طرح مالیات بردرآمد منفی موازی کاری هستند، محدود یا حذف کرد. طرح قانونی اجرای برنامه مالیات بردرآمد منفی یعنی آیین‌نامه اصلاح رؤیای آمریکایی از سال ۲۰۴۰ در کنگره متوقف مانده اما با وجود این، کمپین انتخابات ریاست جمهوری سال آینده امید به تصویب و اجرای این طرح را در دل‌ها زنده کرده است. این برنامه زمانی رؤیایی واهی و دست‌نیافتنی بود اما تاکنون، پنج‌تن از نامزدهای انتخاباتی آن را تأیید کرده‌اند.

چینی‌ها را نباید نادیده گرفت

شاید برای بسیاری از رأی‌دهندگان سؤال باشد که چطور چنین طرح حمایتی گسترده‌ای عملی و قابل اجرا است؟ ما باید به کشورهای خارجی نگاه کنیم؛ چین، یکی دیگر از سردمداران هوش مصنوعی در دنیا، متوجه شده که پیشرفت اتوماسیون تعداد کارگران مورد نیاز در بخش تولید را کاهش داده است. در نتیجه، دولت در پکن طرح مساعدت اجتماعی دیبائو را گسترش داده است تا به کارگران از کار برکنار شده کمک کند. ما همچنین باید به تاریخ نه‌چندان دور آمریکا نظری ببندیم و به یاد بیاوریم که زمانی بدبینان طرح بیمه سلامت همگانی را زیر سؤال برده و امید می‌تواند به تصویب آن در کنگره نداشتند، درحالی‌که طرح در سال

۲۰۳۴ تصویب شد. ایالات متحده در نهایت، طرح بیمه سلامت همگانی تک سرپرستی را به مدد تغییر درخواست، اراده سیاسی و پیشرفت‌های تکنولوژی تصویب کرد. تا سال ۲۰۳۰، بیشتر کارگران به صورت قراردادی و پاره‌وقت، استخدام شده و بنابراین، صلاحیت لازم برای بیمه شغلی را نداشتند. در نتیجه، بخش عظیمی از الکتراها عزم خود را جزم کرده و برای طرح سلامت همگانی، باهم متحد شدند. همزمان، فناوری‌های جدید نیز هزینه اجرای طرح سلامت همگانی، تشخیص پزشکی و درمان را کاهش داده و به دوام این طرح در درازمدت کمک می‌کنند. آیین‌نامه اصلاح رؤیای آمریکایی، راه حل تمام مشکلات و نابرابری‌های اجتماعی-اقتصادی در آمریکا نیست. هرچند این طرح، اولین گام در راستای اصلاح طرح‌های حمایت اجتماعی ما است، به نحوی که وقتی ماشین جای آمریکاییان را می‌گیرد نیز استاندارد مطلوب زندگی خواهند داشت. انقلاب هوش مصنوعی باید عصر فراوانی برای همه باشد، نه دوران طلایی برای عده‌ای خاص.

منبع

این مطلب در ۱۲ آگوست سال ۲۰۱۹ در تازمانی نیویورک تایمز منتشر شده و در آدرس ذیل قابل دسترسی است:

<https://www.nytimes.com/2019/08/12/opinion/ubi-automation-ai.html>